

dr hab. Tomasz Ingram, Prof. UE
Wydział Ekonomii
Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach
e-mail: tomasz.ingram@uekat.pl

Ocena
Osiągnięcia naukowego dr Mariusza Sołtysika
monografii pod tytułem „Projektowanie strategii organizacji”
(Warszawa, Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne, 2021)
oraz pozostałej aktywności naukowej Habilitanta
w związku z postępowaniem
przeznaczonym przez Radę Dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości
Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie
o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych,
w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości

1. Wstęp – podstawy formalne recenzji

Podstawą wydania opinii jest pismo prof. dr hab. Pawła Luli, Prorektora ds. Nauki Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie z dnia 22.11.2021 (nr DZJ.601.73.2021) informujące mnie o powołaniu mnie przez Radę Dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie w dniu 18 listopada 2021 w skład Komisji habilitacyjnej powierzając mi funkcję recenzenta. Postępowanie habilitacyjne zostało wszczęte w dniu 2 września 2021 r. w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości.

Podstawą prawną dla przeprowadzenia oceny są art. 221 i 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. Z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.). Dokumentacja, która dotarła do mnie jako recenzenta drogą pocztową 25 listopada 2021 r. jest zgodna z wymaganiami określonymi w aktach prawnych i zawiera:

- monografię autorstwa dr M. Sołtysika pn. Projektowanie strategii innowacji (Warszawa, Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne, 2021),
- autorefereat przedstawiający opis dorobku i osiągnięć naukowych,
- wykaz osiągnięć naukowych stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości,
- kopie wybranych publikacji naukowych,
- zaświadczenia, stanowiące zbiór dokumentów potwierdzających podejmowane aktywności i wyróżnienia kandydata,
- dokumentację zapisaną na nośniku elektronicznym.

Powyższy zestaw dokumentów zawiera materiały umożliwiające przygotowanie recenzji i jest wystarczający do dokonania niniejszej oceny. Dokumenty zostały poprawnie przygotowane i są kompletne, choć zaświadczenia uporządkowane są według nieznanego mi klucza.

Dr Marcin Sołtysik spełnia formalne kryteria wymagane od kandydatów na stopień doktora habilitowanego. Habilitant uzyskał stopień doktora nauk ekonomicznych w zakresie nauk o zarządzaniu nadany uchwałą Rady Wydziału Zarządzania Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie z dnia 23 czerwca 2016 r. Oświadczam, że nie jestem współautorem żadnej z publikacji, ani recenzentem w procesach wydawniczych w odniesieniu do publikacji wskazanych do recenzji. Zgodnie z zapisami poczynionymi w przedłożonej dokumentacji podstawowym osiągnięciem naukowym dr Mariusza Sołtysika jest monografia pn. „Projektowanie strategii innowacji” (Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne, Warszawa, 2021, ss. 191).

2. Krótka informacja o Kandydacie i przebiegu jego pracy naukowo-dydaktycznej

W 2008 roku dr Mariusz Sołtysik ukończył studia magisterskie na Wydziale Nauk Społecznych i Stosowanych Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie w obszarze socjologii – multimediiów i komunikacji społecznej. W 2009 roku został zatrudniony w Katedrze Procesu Zarządzania (Instytut Zarządzania), w Kolegium Nauk o Zarządzaniu i Jakości Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, w której od 2016 roku zatrudniony jest na stanowisku adiunkta. W 2016 roku obronił przygotowaną pod kierownictwem prof. dr hab. A. Stabryły pracę doktorską pt. „Metodyka projektowania strategii organizacyjnych przedsiębiorstwa”, która została nagrodzona wyróżnieniem. Habilitant jest osobą bardzo aktywną naukowo, czego dowodem są liczne publikacje przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora – 30 publikacji w czasopiśmie oraz monografiach, udział w redakcji 3 monografii naukowych w języku polskim oraz znaczna liczba wystąpień konferencyjnych.

3. Opinia o monografii pn. „Projektowanie strategii innowacji” wskazanej przez Habilitanta jako osiągnięcie naukowe wynikające z art. 219 ust. 1 pkt 2a Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce

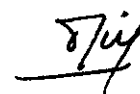
Monografia wskazana przez Doktora M. Sołtysika jako główne osiągnięcie naukowe pn. „Projektowanie strategii organizacji” (Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne, Warszawa 2021, ss. 191), wnosi w mojej opinii znaczny wkład w rozwój nauk o zarządzaniu i jakości. Wkład

ten polega na usystematyzowaniu zależności występujących pomiędzy zdolnością innowacyjną przedsiębiorstwa i typem strategii innowacji oraz funkcji myślenia projektowego w wyjaśnianiu tej relacji. Praca recenzowana była przez dwóch uznanych Recenzentów, prof. dr hab. J. Paliszkievicz oraz prof. dr hab. J. Karpacza. Szczegółowej oceny monografii dokonałem odnosząc się do: (a) oceny doboru tematu, (b) celów pracy i hipotez, (c) struktury i układu monografii, (d) doboru metod i narzędzi badawczych, oraz (e) wartości naukowej opracowania, co stanowi podstawę dla oceny wkładu i podsumowującej konkluzji.

3.1. Ocena doboru tematu

Na wstępie pragnę stwierdzić, że recenzowana monografia odnosi się do zagadnień i problematyki innowacyjności przedsiębiorstw i bez wątpienia mieści się w głównym nurcie dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości, silnie nawiązując do problematyki przedsiębiorczości. Kwestie innowacyjności uznać należy za aktualne i ważne oraz interesujące poznawczo. Pomimo wielu lat badań nad problematyką dotyczącą innowacyjności dorobek naukowy w dalszym ciągu nie oddaje pełnego obrazu i złożoności wzajemnych zależności pomiędzy czynnikami wpływającymi na efektywność procesów tworzenia nowych i użytecznych rozwiązań, produktów czy usług. Autor podchodzi do omawianego zagadnienia z perspektywy strategicznej, koncentrując uwagę na wzajemnych związkach pomiędzy zdolnością innowacyjną przedsiębiorstwa i strategiach innowacji kontekstualizując je rolą myślenia projektowego oraz niepewnością otoczenia przedsiębiorstwa. Choć poszczególne elementy nie są nowe same w sobie, to jednak takie ujęcie problemu uznać należy za oryginalne. Usystematyzowanie wiedzy dotyczącej wzajemnych zależności pomiędzy poszczególnymi zmiennymi jest w mojej opinii wartościowe poznawczo i potencjalnie użyteczne praktycznie. Zwraca na to uwagę sam Autor trafnie wskazując na lukę poznawczą odnoszącą się do niewystarczająco usystematyzowanej i niepotwierdzonej empirycznie wiedzy dotyczącej kierunków wykorzystania zasad projektowania i myślenia projektowego w koncepcjach zarządzania strategicznego i innowacyjności. Jest to temat relatywnie nowy na gruncie krajowym i wskazywany jako nośny w literaturze o zasięgu międzynarodowym.

Podsumowując, dobór tematu pracy oceniam jako trafny i wystarczająco uzasadniony, co świadczy o dobrym rozeznaniu Habilitanta w aktualnych problemach nauk o zarządzaniu i jakości. Dr Mariusz Sołtysik wskazuje lukę badawczą, co w moim przekonaniu świadczy o dojrzałości naukowej. **Ocena tego aspektu recenzowanej monografii jest pozytywna.**

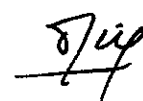

3.2. Cele pracy i hipotezy

Cele monografii wskazane są na s. 12, we wstępie. Autor wskazał cel główny, jeden cel szczegółowy oraz cel praktyczny. Jest to oryginalne podejście do formułowania celów opracowania, niemniej samą postać celu głównego („poznanie, zrozumienie i wyjaśnienie relacji między zdolnością innowacyjną przedsiębiorstwa a typem strategii innowacji oraz funkcji, jaką pełni w tej relacji myślenie projektowe” s. 12) oceniam pozytywnie – zamierzenie jest ambitne, powiązane z uwypuklonym problemem wynikającym z luki badawczej wskazanej na s. 11 i 12. Nie do końca rozumiem natomiast jaką rolę pełni cel szczegółowy, w którym Autor deklaruje zamiar dostarczenia „argumentów empirycznych pozwalających wyjaśnić powiązanie między myśleniem projektowym, a procesem projektowania strategii innowacji” (s. 12). Domyślam się, że intencją Autora było wskazanie na zamiar empirycznego sprawdzenia zależności pomiędzy poszczególnymi zmiennymi, niemniej samo sformułowanie jest w moim przekonaniu niefortunne. Cel praktyczny natomiast został określony jako „sformułowanie dla kadry zarządzającej wytycznych umożliwiających wykorzystanie zawartych w pracy ustaleń organizacji pracy” (s. 12) i jest klarowny. Warto nadmienić, iż stwierdzenie zawarte w zdaniu kolejnym („Nadrzędnym celem będzie wskazanie możliwości wykorzystania zdolności innowacyjnej do twórczego rozwiązywania problemów, a tym samym tworzenia wartości dodanej dla przedsiębiorstwa” s.12) jest uszczegółowieniem celu praktycznego, czego Autor nie wskazał. Podział celów jest wystarczający, choć po lekturze opracowania uważam, że nie do końca kompletny. Klasyczny podział na cele teoriopoznawcze (systematyzujące dorobek teoretyczny), metodyczne (czego przykładem jest m.in. operacjonalizacja – stworzenie narzędzia pomiaru zdolności innowacyjnej organizacji), empiryczne (odnoszące się do weryfikacji hipotez na podstawie badań ilościowych) oraz praktyczne, byłby bardziej zasadny, gdyż Autor realizuje każdą z tych grup celów w swojej monografii.

Podsumowując ocenę celów monografii stwierdzam, że zostały one postawione poprawnie, choć zbiór celów nie jest kompletny w świetle treści samej pracy. Z perspektywy spełniania wymogów stawianych samodzielny pracownikom naukowym w tym przypadku jest to poziom jedynie wystarczający.

Odnosząc się do hipotez badawczych, Autor nie wskazał ich bezpośrednio we wstępie, a dopiero w części metodycznej (Rozdział 2. Metodyka własnych badań empirycznych). Hipoteza pierwsza odnosi się do kluczowej zależności pomiędzy zdolnością innowacyjną a

strategią innowacji (s. 97, powtórzone na s. 99). Następnie Autor formułuje 5 hipotez odnoszących się do związków pomiędzy kluczowymi zmiennymi – pomiędzy myśleniem projektowym i zdolnościami innowacyjnymi (H2), myśleniem projektowym w roli moderatora zależności pomiędzy zdolnościami innowacyjnymi a typem strategii innowacji (H3), myśleniem projektowym a strategią innowacji (H4), niepewnością otoczenia a myśleniem projektowym (H5) oraz niepewnością otoczenia a zdolnościami innowacyjnymi (H6) (s. 98 i powtórzone na ss. 101 i 102). Hipotezy dotyczą relacji tworzącej model badawczy (przedstawiony na rysunku 1), odnoszą się bezpośrednio do celu głównego i mają postać umożliwiającą ich jednoznaczne empiryczne sprawdzenie. Są one także nośne poznawczo. Na stronach 98-102 Autor przedstawia przesłanki płynące z analizy literatury istnienia zależności zakładanych w hipotezach.

Konkludując tę część recenzji uważam, że postawione hipotezy powiązane z celem pracy, mimo pewnych wątpliwości dotyczących samej struktury celów, pozwalają rozwiązać problem zarysowany we wstępie opracowania. **Świadczy to o wystarczającym warsztacie metodycznym Habilitanta.**

3.3. Struktura i układ monografii

Recenzowana monografia składa się ze wstępu, 3 rozdziałów oraz syntetycznego podsumowania, spisów literatury, tabel i rysunków a także jednego załącznika – kwestionariusza ankiety do badania projektowania strategii innowacji. Rozdziały nie mają porównywalnej objętości – najbardziej obszerny jest rozdział pierwszy (81 stron), a rozdziały drugi i trzeci mają odpowiednio 20 i 29 stron. Pracę kończy bardzo syntetyczne – w moim przekonaniu nadmiernie zwięzłe - podsumowanie.

Monografia ma standardowy układ i dzieli treści na część teoretyczną, metodyczną i empiryczną, przy czym każdej z nich odpowiada jeden rozdział pracy. W moim przekonaniu rozważania zawarte w pierwszym rozdziale mogły być bez szkody dla spójności opracowania podzielone na dwie części, niemniej samemu układowi nie można zarzucić braku uporządkowania, logiki i spójnej struktury. Treści monografii prowadzą czytelnika od problemu, przez jego teoretyczne rozpoznanie, propozycję metodycznego rozwiązania, wyniki badań - do wniosków. Kolejność podnoszonych i rozwiązywanych kwestii jest adekwatna, co wskazuje na przemyślaną strukturę, choć praca byłaby łatwiejsza w odbiorze, gdyby

poszczególne punkty kończyły się podsumowaniami przedstawiającymi syntetyczny ogląd prezentowanych w nich treści.

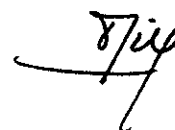
Podsumowując, strukturę oraz układ monografii oceniam pozytywnie, Habilitant w sposób systematyczny i konsekwentny dąży do realizacji postawionego we wstępie celu.

3.4. Dobór metod i narzędzi badawczych

Podstawą dla realizacji celów w warstwie teoretycznej jest przegląd literatury – i choć nie ma on charakteru systematycznego, to jednak trudno odmówić Autorowi konsekwencji w jego prowadzeniu. W moim przekonaniu monografia oparta jest na poprawnie przeprowadzonym przeglądzie literatury – wykorzystano 588 pozycji literatury, w tym 516 publikacji anglojęzycznych i 72 publikacje polskojęzyczne. Dobór literatury oceniam jako bardzo dobry, Autor uwzględnił międzynarodowy stan wiedzy z podejmowanym temacie, a szczególną uwagę przypisał opracowaniom opublikowanym w najbardziej wpływowych czasopismach. Nie pominął przy tym poglądów prezentowanych w literaturze krajowej, przy czym pełnią one w recenzowanej monografii bardziej rolę pomocniczą niż wiodącą. Dokonując przeglądu literatury Autor umiejętnie porusza się w omawianych tematach ukazując umiejętności syntezowania prezentowanych treści – zwłaszcza w rozdziale 1.

Wspomniany powyżej przegląd literatury stanowi podstawę dla opracowania modelu badawczego (s. 97) i wyprowadzenia hipotez badawczych (s. 97-98). W moim przekonaniu trochę szkoda, że Autor nie przyjął konwencji wyprowadzania hipotez badawczych wraz z narastaniem wiedzy w poszczególnych częściach rozdziału I, by potem podsumować je w rozdziale metodycznym w postaci modelu. Niemniej, podejście Autora uznaję również za poprawne, a uzasadnienie hipotez po ich przedstawieniu nie jest bynajmniej błędem.

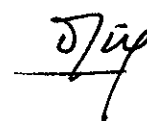
W sferze empirycznej monografia osadzona jest w nurcie badań ilościowych a podstawowym narzędziem badawczym jest kwestionariusz ankiety, który został samodzielnie przygotowany przez Habilitanta. Kwestionariusz ten składa się z 4 części. Poszczególne części kwestionariusza odnoszą się do badanych w modelu zmiennych: zdolność innowacyjna (elementy/wymiary skali: przywództwo, struktura organizacyjna, role w procesie innowacyjności, zaangażowanie w innowacje, praca zespołowa, atmosfera kreatywności, otoczenie innowacyjności, zasoby innowacyjności – łącznie 38 stwierdzeń ocenianych), typy strategii innowacji (8 stwierdzeń), myślenie projektowe (8 stwierdzeń) i niepewność otoczenia (1 stwierdzenie). Wszystkie elementy kwestionariusza oceniane były na skali Likerta 1-5, jak przypuszczam, z założeniem równego odstępu pomiędzy poszczególnymi ocenami. Niewiele

wiadomo o metryczce wykorzystanej w badaniu – można się domyślać, że wśród zmiennych metryczkowych uwzględniono przynajmniej branżę, płęć i zajmowane stanowisko, co wynika z analiz prezentowanych na stronach 111-117.

Co do metodyki doboru próby – jest ona opisana na s. 104-105, i trochę szkoda, że Autor nie podał więcej informacji dotyczących tego aspektu badań. Wiadome jest, że badania były prowadzone w etapach, a pierwszym z nich jest badanie pilotażowe, jednak wyniki tego badania nie zostały ukazane przez Autora w monografii. Nie wiadomo w jaki sposób były one analizowane i jakie modyfikacje zostały wprowadzone w narzędziu przed właściwym etapem badań. Zdecydowanie więcej wiadomo natomiast o dalszych etapach – podstawą wnioskowania jest próba 601 przedsiębiorstw spośród 1800 firm branży IT, chemicznej oraz life sciences. Dobór samych branż do badania uznaję za wyjątkowo trafny ze względu na charakter badanych zjawisk oraz fakt szczególnego zaangażowania tych grup przedsiębiorstw w procesy innowacyjności (w porównaniu do innych branż). To dobrze, że Autor poczynił takie ograniczenie na wstępnym etapie badań. Liczebność próby badawczej jest wysoka i bez wątplenia pozwala na przeprowadzenie analiz z wnioskowaniem opartych na metodzie modelowania równań strukturalnych, która jest podstawowym narzędziem analitycznym wykorzystanym przez Autora. Na stronach 106-107 Autor, jak mi się wydaje niepotrzebnie, wyjaśnia różnice między moderacją i mediacją, choć ma to pewne (acz niewielkie) znaczenie dla dalszego procesu analizy. Dla szacowanych modeli podane są parametry dopasowania (RMSEA, CFI, TLI, SRMR), wykorzystano również analizę korelacji między konstruktami zdolności innowacyjnej (a współczynniki korelacji liniowej Pearsona dla zależności pomiędzy konstruktami zdolności innowacyjnej i pozostałymi elementami modelu badawczego podano – słusznie – w rozdziale 3). Oszacowano także zależności pomiędzy poszczególnymi konstruktami a branżą, płcią i zajmowanym stanowiskiem. Samo szacowanie modelu równań strukturalnych jest przeprowadzone poprawnie, choć jego wyniki przedstawiono w sposób odbiegający od zwyczajowych ujęć przyjętych w naukach o zarządzaniu i jakości. Wykorzystane metody pozwoliły dokonać weryfikacji postawionych hipotez badawczych.

Podsumowując, wykorzystane przez Habilitanta narzędzia analityczne uznaję za poprawne, choć jednocześnie jestem zdania, że sposób prezentacji wyników utrudnia lekturę. Pewnych wyborów metodycznych Autora nie popieram (m. in. braku informacji o rzetelności badanych skal, kolejności prezentowanych treści, opracowania modelu równań strukturalnych bez określenia natury badanych zmiennych – formatywna vs. refleksywna, konstrukcji SEM bez uwzględnienia zmiennych utajonych), ale jest to bardziej moje stanowisko, niż błąd

metodyczny Habilitanta. Analizy przeprowadzono poprawnie, choć kolejność i forma opisu może budzić zastrzeżenia. Konkludując, uważam, że **przyjęta metodyka badań empirycznych jest wystarczająca z perspektywy problemu, celów pracy i postawionych hipotez; świadczy ona o odpowiednim przygotowaniu metodycznym Autora do prowadzenia badań naukowych.**

3.5. Wartość naukowa pracy i jej wkład w nauki o zarządzaniu i jakości

Wartość naukową monografii oceniam pozytywnie. Zagadnienia przedstawione w częściach teoretycznej, metodycznej i empirycznej (rozdziałach 1, 2 i 3) stanowią spójną całość. W części teoretycznej, przedstawionej w pierwszym rozdziale, Habilitant rozpoczyna rozważania od przedstawienia - wprowadzenia pojęcia zdolności innowacyjnej. Ukazując wieloaspektowość jednej z podstawowych determinant poziomu innowacyjności przedsiębiorstwa dr Marcin Sołtysik koncentruje uwagę na kwestiach znaczenia przywództwa, roli struktury organizacyjnej, wynikającego ze struktury podziału ról w organizacji w odniesieniu do procesu innowacyjnego, kwestii zaangażowania, znaczenia pracy zespołowej, roli wspólnego celu, atmosfery sprzyjającej generowaniu nowych i użytecznych rozwiązań, kwestii zaufania, przestrzeni dla pomysłów, konfliktów, podejmowania ryzyka i otoczenia wspierającego innowacyjność i w końcu zasobów innowacyjności. To niezwykle szeroki wachlarz czynników determinujących innowacyjność w organizacji. Treści prezentowane w tej części są oparte na rzetelnym przeglądzie literatury i każda z nich tworzy odrębną całość. W moim przekonaniu zabrakło w tym fragmencie (punkt 1.1. recenzowanej monografii), schematu, który porządkowałby rozważania. Autor odnosi się do niewątpliwie istotnych zagadnień z perspektywy innowacyjności przedsiębiorstwa. Autor w prawdzie wskazuje na koncepcję Tidida i in. (2005) poszerzoną o zasoby innowacyjności (s. 17), niemniej graficzna prezentacja oraz celowe uporządkowanie kolejności treści mogłoby w moim odczuciu wzbogacić (ułatwić lekturę) treści tej części. Niemniej, jest to uwaga dyskusyjna. Tym bardziej nie zmienia to jednak mojej pozytywnej opinii dotyczącej samej koncepcji tego fragmentu – Autor dobrał elementy istotne, wskazał ich znaczenie dla innowacyjności i strategii innowacji, całość osadził w solidnym przeglądzie literatury. Przyjęte przez Autora podejście jest nowatorskie, a sama kombinacja czynników (determinant) innowacyjności zasadna z perspektywy teoretycznej.

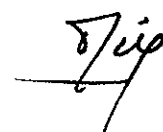
Na stronach 67-78 Habilitant porządkuje wiedzę dotyczącą strategii innowacji, co samo w sobie uznaję za zamiar celowy - co więcej - udanie wykonany. Treści te są wystarczające z perspektywy celów i należycie przedstawiają kluczową zmienną zależną w prowadzonych badaniach. Na tym tle pojawia się pytanie, czy nie lepiej byłoby zacząć rozważania w części empirycznej właśnie od tego fragmentu, niemniej, jest to uwaga dyskusyjna.

Na kolejnych stronach przedstawiono zagadnienia dotyczące myślenia projektowego (ss. 78-91), i w tym fragmencie widać biegłość i znajomość problematyki Habilitanta. Treści są przedstawione syntetycznie, bez zbędnych dygresji, wywód jest logiczny i prowadzony zgodnie z dobrymi praktykami naukowymi. Część teoretyczną kończą rozważania dotyczące niepewności otoczenia (ss. 92-96), w których Autor odniósł się do drugiego elementu kontekstu podstawowej zależności. Pomimo relatywnie małej objętości tego fragmentu Autor opisał w nim kluczowe kwestie.

Poszczególne elementy rozdziału pierwszego korespondują zatem z elementami modelu badawczego (przedstawionego w rozdziale 2) i stanowią dobrą podstawę do jego sformułowania. W moim odczuciu rolę teoretyczną pełnią również rozważania zaprezentowane w rozdziale 2 na stronach 98-102 i mogły one być połączone z rozdziałem 1, ale jest to uwaga polemiczna i nie zmieniająca mojej generalnie pozytywnej oceny treści prezentowanych w rozdziale 1. Wkładu w rozwój wiedzy dopatruję się przede wszystkim w konceptualizacji konstruktu zdolności innowacyjnej (zwłaszcza w połączeniu z podejściem zasobowym) oraz włączeniu w kluczową zależność (zdolności – strategia) moderatora w postaci myślenia projektowego. Na poziomie teoretycznym jest to w mojej opinii znaczny wkład w obecny stan wiedzy w obszarze.

Rozdział metodyczny jest słabszym elementem recenzowanej monografii i sam w sobie jest w moim przekonaniu nadmiernie ogólną ilustracją procesu badawczego, niemniej z perspektywy celów – wystarczającą. Wkładem w rozwój teorii zawartym w tej części monografii jest uporządkowanie zależności pomiędzy zmiennymi, co tak naprawdę po części wynika z treści rozdziału 1. Model badawczy (rys. 1. s. 97), błędnie w moim przekonaniu opisany jako „model startowy procesu badawczego”, jest oryginalnym i twórczym przedstawieniem wzajemnych zależności, które w dalszej części Autor będzie weryfikował empirycznie.

Oceniając natomiast część empiryczną pracy uważam, że Kandydat posiada umiejętności w prowadzeniu badań empirycznych, wyniki prezentuje w sposób poprawny i rzetelny, potrafi również formułować na ich podstawie wnioski stanowiące przesłanki do

przyjęcia lub odrzucenia hipotez badawczych. Ta część pracy ma także wysoką wartość poznawczą, bowiem testowane zależności nie były dotychczas przedmiotem pogłębionych analiz w warunkach krajowych.

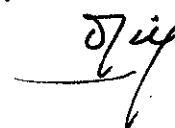
Najsłabszym elementem recenzowanej monografii jest jednak w moim przekonaniu zakończenie. Budzi ono niedosyt przede wszystkim ze względu na wyjątkowo syntetyczne podsumowanie wyników badań - przedstawione na zaledwie 4 stronach monografii. Choć Autor trafnie sklamrował w nim główne rezultaty prowadzonych badań, to jednak brak jest głębszego wyjaśnienia zależności, brak osadzenia ich w uprzednio prowadzonych badaniach i głębszego przedyskutowania. Po bardzo interesujących częściach teoretycznej i empirycznej można było spodziewać się klamry w postaci interesującej dyskusji o przyczynach związków, co w tym przypadku nie ma miejsca. Uważam, że część ta bardzo zyskałaby na jakości, gdyby uporządkowana była w formule implikacji teoretycznych, implikacji praktycznych, przyszłych kierunków badań oraz ograniczeń badawczych niniejszej monografii. Zamiast tego znajduje się tam podsumowanie weryfikacji hipotez (co z pewnym dystansem potraktować można jako implikacje teoretyczne) oraz wskazanie wypełnionych przez monografię luk badawczych w wymiarach teoretycznym, empirycznym i aplikacyjnym. Te treści w moim przekonaniu mogły z powodzeniem znaleźć się we wstępie.

Podsumowując, pomimo uwag polemicznych wskazanych powyżej, w moim przekonaniu monografia dr Mariusza Sołtysika **wnosi znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości.**

4. Ocena pozostałych osiągnięć naukowych Kandydata, z uwzględnieniem aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że Kandydat jest osobą wyjątkowo aktywną zawodowo, przy czym większość (ilościowo) wskazanych z Załączniku 4 osiągnięć naukowych stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny została opracowana przed uzyskaniem stopnia doktora nauk o zarządzaniu. Natomiast dorobek po uzyskaniu stopnia doktora jest mniejszy liczebnie, lecz śmiem twierdzić, zdecydowanie istotniejszy z perspektywy naukowej.

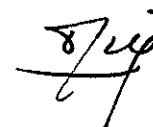
Oceniając pozostały dorobek naukowo-badawczy Kandydata po uzyskaniu stopnia doktora, można go uznać za w pełni wystarczający jakościowo. Ilościowo, po uzyskaniu stopnia doktora, dorobek habilitanta jest również wystarczająco znaczny – Autor wskazał 22 publikacje naukowe, z czego 13 ukazało się w czasopiśmie z listy Ministra. Jest również

współredaktorem naukowym 3 monografii. Wśród tych 13 publikacji wydanych w czasopismach z listy Ministra jedna jest samodzielna, a 12 opracowano we współautorstwie. Warto jednak podkreślić, że 10 z nich ma dodatni i wysoki IF oraz jest notowanych na liście czasopism MNiSW z bardzo wysoką punktacją – dwie publikacje w czasopismach 200-punktowych, 3 publikacje w czasopismach 140-punktowych, 3 publikacje w czasopismach 100-punktowych i dwie po 70 punktów). 12 spośród wskazanych publikacji jest opracowanych w języku angielskim, jedna (i jedyna samodzielna) – w języku polskim. Sumaryczny IF według bazy WOS, podany przez Kandydata wynosi 56,466 punktu, a według bazy Scopus CiteScore to 74,1. Suma punktów za publikacje po doktoracie to 1654, co jest wynikiem bardzo dobrym. Jakość publikacji wydanych w tak renomowanych źródłach nie podlega dyskusji i nie podejmuję się jej kwestionować. Niemniej, uważam, że dla porządku procesowego warto byłoby określić precyzyjnie wkład Kandydata w opracowanie publikacji, co nie zostało jednoznacznie wskazane w dokumentacji, zwłaszcza, że część z tych publikacji tematycznie jest na pograniczu nauk o zarządzaniu i jakości.

Co do dorobku publikowanego poza czasopismami naukowymi warto wskazać przede wszystkim monografię pt. Projektowanie strategii organizacyjnych, wydaną przez TNOiK „Dom Organizatora”, Toruń, 2020, a dodatkowo 2 rozdziały w monografiach krajowych, jedną wydaną w języku angielskim oraz 6 artykułów opublikowanych na konferencjach międzynarodowych. Cały swój dorobek po doktoracie Habilitant trafnie wpisuje w nurty doskonalenia procesów zarządzania projektami w organizacji (3 publikacje), kompetencji menedżerskich w zarządzaniu projektami (4 publikacje), zwinne zarządzanie projektami i złożoność (1 publikacja), zdolności przedsiębiorstwa w zakresie zrównoważonej transformacji (15 publikacji). Wszystko to znajduje swoje podsumowanie i syntezę w monografii wskazanej jako osiągnięcie, ocenionej powyżej. Podsumowując, uważam, że pozostały dorobek naukowy Kandydata jest spójny, satysfakcjonujący i w pełni wystarczający z perspektywy wymogów stawianych kandydatom do stopnia doktora habilitowanego.

Na docenienie zasługuje aktywność Habilitanta na polu realizacji projektów badawczych – po doktoracie był uczestnikiem (wykonawcą) w 6 projektach, w tym jednego finansowanego z funduszy UE – Horyzont 2020-EU.3.2.4.3, dwóch finansowanych ze źródeł Narodowego Centrum Badań i Rozwoju i 3 ze środków Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, realizowanego w ramach funduszy przyznanych Katedrze Procesu Zarządzania (badania statutowe). Obecnie Habilitant jest wykonawcą w 2 projektach – jednym finansowanym w ramach funduszy Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, jednego ze

środków Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. Dodatkowo jest liderem naukowym projektu realizowanego w ramach programu Regionalne Inicjatywy Doskonałości, MNiSW. To zdecydowanie mocna strona wyróżniająca Habilitanta na tle innych kandydatów.

Warto wspomnieć, że Habilitant uczestniczył również po doktoracie w 13 konferencjach naukowych, przy czym 7 z nich ma charakter krajowy, 6 -międzynarodowy. Dr Mariusz Sołtysik uczestniczył w 2 komitetach organizacyjnych konferencji krajowych. Jest on członkiem dwóch międzynarodowych organizacji związanych z: zarządzaniem projektami (International Project Management Association Polska) oraz z zarządzaniem innowacyjnością - International Society for Professional Innovation Management. Odbył staż zagraniczny w Technical University of Kosice (opieka w czasie stażu – prof. Martin Strak). Publikacje naukowe powstawały przy współpracy w zespołach międzynarodowych z badaczami z m.in. z: Niemiec, Szwecji, Tajlandii, Słowenii, Włoch, Słowacji, a także z szerokim gronem badawczy z Polski. Kandydat jest również aktywnym recenzentem w czasopismach międzynarodowych o uznanej renomie (np. Expert Systems with Applications, Applied Sciences, International Journal of Environmental Research and Public Health).

Wobec powyższego, w mojej opinii **całość pozostałego dorobku naukowo-badawczego dr Mariusza Sołtysika spełnia w wymagania ustawowe stawiane kandydatom do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości** zgodnie z artykułem 219 ust. 1 pkt 2 i 3 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Kandydat wykazał się dużą aktywnością publikacyjną oraz znacznym zaangażowaniem w realizację projektów badawczych. Biorąc pod uwagę aktywność naukową w więcej niż jednej uczelni wykazał ją poprzez udział w międzynarodowych projektach badawczych, uczestnictwie w konferencjach naukowych, recenzowaniu prac naukowych zgłoszonych do międzynarodowych czasopism, oraz przede wszystkim stażu naukowym.

5. Ocena pozostałych osiągnięć Kandydata – dorobku dydaktycznego, organizacyjnego i współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym

Doktor Mariusz Sołtysik jako pracownik Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie prowadzi wykłady i ćwiczenia z 13 przedmiotów związanych z naukami o zarządzaniu i jakości, jest promotorem 26 prac licencjackich, wykonywał również recenzje prac licencjackich, jest promotorem pomocniczym w przewodzie doktorskim Pani mgr Agnieszki

Szewczyk-Gołąb, uczestniczy w programie „Szkoła Orłów” w roli tutora (projekt MNiSW), a w 2019 roku został odznaczony Medalem Brązowym za długoletnią służbę.

Dr Mariusz Sołtysik jest również aktywny na polu współpracy z praktyką gospodarczą. Uczestniczył w projektach na rzecz praktyki gospodarczej (Inkubator Innowacyjności, 2020; Klaster LifeScience, 2018-obecnie; pomiar uciążliwości zapachowej na terenie Krakowa – prace zlecone przez MPWIK i Gminę Kraków, 2018-2019). W latach 2020-2021 był członkiem zespołu opracowującego ekspertyzy dla Centrum Polityk Publicznych dotyczące cyfryzacji i rynku pracy oraz konsekwencji nadmiernego stosowania jednorazowych produktów ochrony tworzyw sztucznych. W latach 2014-2020 był ekspertem oceniającym wnioski o dofinansowanie w projektach w ramach Programu Współpracy Transgranicznej Interreg V-A Polska-Słowacja oraz wniosków Programu Operacyjnego Inteligentny Rozwój (NCBiR). Wszystko to świadczy o wysokiej aktywności badawczej i eksperckiej dr Mariusza Sołtysika.

Dodatkowa działalność dydaktyczno-organizacyjna kandydata zasługuje w moim przekonaniu na jednoznacznie pozytywną ocenę.

6. Wniosek końcowy

Zgodnie z art. 219 ust 1. Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, stopień doktora habilitowanego może być zasadnie nadany osobie, która posiada stopień doktora; posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, które stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny, w tym co najmniej 1 monografię naukową lub cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych lub recenzowanych materiałach naukowych z konferencji naukowej; oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Dr Mariusz Sołtysik spełnia w moim przekonaniu wszystkie te kryteria w stopniu przynajmniej satysfakcjonującym. Przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe w postaci monografii porusza istotny problem projektowania strategii innowacji oraz wnosi znaczący wkład do nauk o zarządzaniu i jakości. Habilitant udowadnia umiejętność prowadzenia dyskursu naukowego, udowadnia umiejętności organizowania i prowadzenia badań naukowych wskazujące na odpowiedni warsztat badawczy. Pozostały dorobek naukowo-badawczy jest na poziomie przynajmniej wystarczającym, a doktor Sołtysik posiada kompetencje w

przygotowywaniu publikacji naukowych oraz realizacji zadań wynikających z uczestnictwa w międzynarodowych zespołach badawczych.

Wszystkie powyższe przesłanki skłaniają mnie do konkluzji, że dr Mariusz Sołtysik w stopniu zadawalającym spełnia kryteria, o których traktuje art. 219 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. **Z pełnym przekonaniem popieram Jego wniosek o nadanie Mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości.**

Tomasz Kupra